ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΕΜΠΤΟΝ ΠΑΤΩΜΑ

— Σᾶς ἀγαπῶ.

— Ὡραῖα ; κ' ἔπειτα ;

— Ἔπειτα, ἔπειτα.....

— Ναί· ἔπειτα !.. Δὲν ὀμφιβάλλω, ὅτι θὰ μὲ προσκαλέσετε νὰ πάρουμε μαζὶ ἕνα φλυτζάνι τσάϊ στὸ σπίτι σας ! Τσάϊ στὸ σπίτι σας !.. Μά, φίλε μου, ἐφανταζόμουν, ὅτι θὰ ἐννοούσατε πῶς δὲν πρόκειται παρὰ μόνον γι' ἁπλὸ φλέρτ καὶ ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνην τῶν γυναικῶν, ποὺ κοκκινίζουν ἐπειδὴ ἔχουν τὸ ὕφος ἐναρέτων καὶ ποὺ ἐν τούτοις εἶνε ἐνάρετοι. Δὲν τὸ ἐννοήσατε ; Ἂς μείνωμεν λοιπὸν ἕως ἐδῶ. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσετε. Ἀλλὰ γιὰ πέτε μου, ἀγαπητὲ κύριε, μὲ φαντάζεσθε ἐμένα στὸ σπίτι σας, ἐμένα ;

— Ὄχι, κυρία· δὲν σᾶς φαντάζομαι στὸ σπίτι μου. Σᾶς εἶπα ὅτι σᾶς ἀγαπῶ. Σᾶς φαντάζομαι σ' ἕνα διαμέρισμα, ἐπιπλωμένον ἐπίτηδες γιὰ σᾶς. Τὸ διαμέρισμά μας. Τὸ ἱερὸν καταφύγιον τῆς ἀγάπης μας. Σᾶς ἀγαπῶ παραπολύ, ὥστε νὰ σᾶς σέβωμαι καὶ ἀναλόγως. Θὰ ἤθελα νὰ ζήσω ὅλη μου τὴ ζωὴ μαζί σας. Δυστυχῶς ὅμως εἴσαστε παντρεμένη ! Καὶ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω παρὰ ἕνα κρυφὸ ἄσυλον, ὅμως ἐντελῶς δικό σας, ἐντελῶς· σᾶς τὸ ὁρκίζομαι· ἄσυλον ὅπου καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲ θὰ ἔχῃ μπῆ πρὶν ἀπὸ σᾶς... Μιὰ λέξις σας· καὶ πρὶν σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ στὴ φωλιά σας δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε ἄλλο παρὰ τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ τὸν ταπεινόν νὰ τὴν στολίσῃ...

— Εἴσαστε τέλειος· ξέρετε καμιὰ τέτοια φωλιά ;

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ βρῶ. Μὴ σᾶς νοιάζῃ ὅμως γιὰ τὶς λεπτομέρειες.

— Μὲ νοιάζει, ἐπειδὴ ξέρω πολὺ καλὰ ὅτι...

Ἡ κυρία ἐσώπασε ξαφνικὰ κ' ἐχαμογέλασε. Καὶ χαμογελῶντας ἐξακολούθησε :

— Ἄ! θὰ ἤμουν περίεργη νὰ μάθω πῶς θὰ μὲ καταφέρετε νὰ βρῆτε σπίτι...

— Ὥστε δέχεσθε ;

— Μά... τέλος πάντων, ἀγαπητὲ κύριε, ἅμα ἀναλύσετε αὐτὴ τὴ φωλίτσα, τότε ἔρχεσθε καὶ ἐκεῖ τὸ λέτε.

Ἡ φράσις αὕτη ὑπόσχεται κάτι. Καὶ τὸ χαμόγελο ποὺ τὴν συνοδεύει, ὑπόσχεται κάτι περισσότερον. Καὶ ὅμως ἡ μικρούλα αὐτὴ γυναῖκα, παντρεμένη μόλις πρὸ ἔτους, μ' ἕνα παιδάκι πολὺ ὡραῖο, ποὺ ἔδειχνεν ὅτι τὸ λατρεύει, δὲν φαίνετο καὶ τόσον εὔκολη νὰ κατακτηθῇ. Γυναικεία ἀδυναμία. Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ἴδιες. Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπός μας εἶχεν ἀπογοητευθῆ.

Εἶχε φαντασθῆ ὁλόκληρον πολιορκίαν, ἐπίπονον καὶ τεχνικήν, γύρω ἀπὸ τὴν γυναῖκα αὐτήν, ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα τῆς γοητείας διὰ νὰ τὴν κατακτήσῃ. Ἀλλὰ νὰ τώρα, ποὺ ἀρκεῖ νὰ βρῇ ἕνα διαμέρισμα. Ὁ δυστυχισμένος εὑρίσκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ παίρνει μεγάλη φόρα γιὰ νὰ πηδήσῃ ἕνα χανδάκι ἔντεκα σπιθαμῶν μόνον. Κι' ἔτσι εὐθὺς ἀμέσως ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἄρχισε νὰ τοῦ φαίνεται ὀλιγώτερον ἐπιθυμητή. Πολὺ εὔκολα κατεστήθη· πολὺ εὔκολα.....

Ἀλλὰ τὴν ἑπομένην εὑρέθη ἐμπρός του τὸ πρῶτον ἐμπόδιον. Ἀπὸ τὸ πρακτορεῖον ἐνοικιάσεων ὅπου ἐπῆγε γιὰ νὰ τοῦ εὕρουν σπίτι, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ τοῦ φανοῦν καθόλου χρήσιμοι.

— Κανένα, ἀπολύτως κανένα, σπίτι, ποὺ νὰ νοικιάζεται, δὲν ἔχουμε, κύριε. Συλλογισθῆτε μόνον ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεώς μας ἐδιπλασιάσθηκε. Κι' ὁ κόσμος προτιμᾷ νὰ ἔρχεται εἰς ἀπ' εὐθείας συνεννόησιν. Νομίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ κυνηγήσετε μόνος σας τὴ δουλειά, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ σᾶς κουράσῃ παραπολύ.

Ἀλήθεια· πολλὴ κούρασις. Ἤρχισε νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους. Μόλις ἕνα ἐνοικιαστήριο ἔπεσε στὸ μάτι του. Ἔπειτα ἤρχισε νὰ χτυπᾷ τὶς θύρες. Τίποτε.

Ἔτσι ἡ κατάκτησις τῆς ὡραίας κυρίας δὲν ἦτο καὶ τόσον εὔκολη, ὅσον τὴν ἐφαντάζετο εἰς τὴν ἀρχήν. Δὲν ἀνθίστατο ἡ ἀρετὴ τῆς γυναικός. Ἐφαίνετο καὶ ἐκείνη ἀνυπόμονος ὅσον καὶ αὐτός. Ἐκείνη πρώτη τοῦ ἔκαμε λόγο ὅταν συνηντήθησαν.

— Τὸ βρήκατε ;

— Θεέ μου ! ὄχι ἐντελῶς..., ἐδέησε νὰ ὁμολογήσῃ ἐκεῖνος μὲ ἐβιασμένον χαμόγελο, ὄχι ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμῶ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ πῶ γιὰ σᾶς διαμέρισμα, ποὺ νὰ μὴν ταιριάζῃ στὴν ὁμορφιά σας.

Ἴσως νὰ ἦτο δύσκολος εἰς τὴν ἐκλογήν. Εἶνε βεβαία, ὅτι θὰ ἐζητοῦσε σπίτι μὲ ὅλα τὰ προτερήματα : εἰς τὸ ἰσόγειον, μὲ δύο ἐξόδους... Καὶ ὅμως αὐτὴ δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια πράγματα. Θὰ ἦτο τελείως εὐχαριστημένη ἀπὸ ἕνα διαμερισματάκι, ἔστω καὶ μὲ τὸ πέμπτον πάτωμα, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἦτο τὸ σπίτι καθαρό, νὰ εἶχε κάποιαν θέαν ὀπωσδήποτε· νὰ εἶχε καὶ ἀσσανσέρ. Θὰ τὸ προτιμοῦσε μάλιστα τὸ πέμπτον πάτωμα. Θὰ εἶχε φῶς· θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀναπνέῃ κανείς. Μιὰ μικρούλα τραπεζαρία, δύο δωμάτια, ἕνα σαλονάκι, ἂν ἤθελαν, μιὰ κουζινίτσα, καί, ἂν τὸ ἤθελε ἡ τύχη, ἕνα μπαλκονάκι. Θὰ ἦτο ὄνειρον ! Νά, τί ἔπρεπε νὰ τῆς βρῇ καὶ θὰ ἦτον ὁ ἔρως προσωποποιημένος.

Ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ μὴν ἠμπορῇ νὰ βρῇ. Βάζει ὅλην τὴν καλήν του θέλησιν. Σηκώνεται πρωΐ-πρωΐ καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κτυπᾷ θύρες καὶ νὰ ἐρωτᾷ· καὶ δὲν κατορθώνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γυρίζῃ τὸ βράδυ σπίτι του ξεκαμωμένος, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. Ἔχει κόψῃ ὅλας τὰς διασκεδάσεις του καὶ ὅλας τὰς συνηθείας του.

Ὤ ! ἂν ἡ ὡραία κυρία—ποὺ ἄρχισε νὰ τὴν ἐπιθυμῇ μὲ μανία—ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὴν κατάστασιν !

Αὐτὸ θὰ τοὺς βοηθοῦσε κατόπιν νὰ εὕρουν τὸ πέμπτον πάτωμα ποὺ ἐπιθυμοῦσαν χωρὶς τόσον κόπον κ' ἐπιμονήν. Ἀλλ' ἡ κυρία οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ γιὰ τὸ σπίτι του ! Ἡ ἀρετή της δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ παρὰ σὲ διαμέρισμα πέμπτου πατώματος.

Τέλος πάντων κάποια μέρα πηγαίνει πρὸς συνάντησίν της ὡς θριαμβευτής.

— Τὸ βρῆκα !

— Πέμπτο πάτωμα ;

— Ναί ! Θαυμάσιο ! Βλέπει πρὸς τὸ δρόμο. Ἔχει κι' ἀσσανσέρ! εὐκαιρία μοναδική.

— Ἀλήθεια ; ὦ μικρούλη μου Τοτό ! πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη! Πρέπει νὰ σὲ φιλήσω... νά !

Καὶ τὸν ἐφίλησε πραγματικῶς. Δυὸ φιλιὰ εἰλικρινῆ, στὰ δυό του μάγουλα. Στὰ μάγουλα ; πολὺ λίγο. Ἦταν ἡ ἀρχή.

— Ὄχι, ὄχι, Τοτό ! κάτσε ἥσυχα. Μή προχωρῇς μήτε βῆμα. Πότε θὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τὸ σπιτάκι μας ; Αὔριο ;

— Μὰ δὲν εἶνε ἀκόμη τίποτε ἕτοιμο.

— Δὲν πειράζει.. Αὔριο στὶς τέσσερες· θέλεις; Δός μου τὴν διεύθυνσι νὰ συναντηθοῦμε ἐμπρὸς στὴν πόρτα.

Ἄ ! πόσο τὸν κολακεύει αὐτὴ ἡ βιασύνη. Ὁ Τοτὸς σκέπτεται ὅτι ὁ προηγούμενος ἐνοικιαστὴς δὲν εἶχε πάρῃ ἀκόμη ὅλα τὰ ἔπιπλά του καὶ ἐνόμισεν, ὅτι εἶδε κάποιον καναπέ στὸ καπνιστήριο... Πόσο ἀνυπομονεῖ ἕως αὔριον ! Ἀλλ' οὔτε κι' ἡ νεαρὰ γυναῖκα εἶνε ἥσυχη.

Τὴν ἑπομένην δὲν εἶχαν κτυπήσῃ ἀκόμη τέσσερες καί ἐφάνη νὰ ἔρχεται. Ἀλλὰ τί συμβαίνει ; Δὲν εἶναι μόνη Τὴν συνοδεύει κάποιος ἄνδρας. Ὁ ἄνδρας της ! Ὁ ἄνδρας της ; Ὁ ἄνδρας της. Κι' ὁ ἄνδρας της λέγει εἰς τὸν Τοτό :

— Ἄ ! ἀγαπητέ μου φίλε, πόσον σᾶς εἶμαι εὐγνώμων ! Ἡ γυναῖκά μου μοῦ εἶπεν, ὅτι εἴχατε τὴν εὐγενῆ καλοσύνην ν' ἀναλάβετε νὰ μᾶς βρῆτε αὐτὸ τὸ πέμπτον πάτωμα, ποὺ τὸ ζητᾶμε δυὸ μῆνες τώρα καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸ βροῦμε. Ὅλα τὰ μέσα τὰ εἴχαμε χρησιμοποιήσει. Ἀγγελίας, πρακτορεῖα, προσφορὰς δώρων — τίποτε ὅμως ! Εἴχαμε ἀπελπισθῆ ! Ἀλλὰ σεῖς εἴσαστε πιὸ ἐπιδέξιος ἀπὸ μᾶς καὶ πιὸ τυχερὸς καὶ μᾶς εὑρήκατε ἕνα πέμπτον πάτωμα, ἐπὶ τέλους ! Τὸ ὄνειρόν μας ! Μήπως ἔχει καὶ καλοριφέρ ;...

Μιρκμπὼ

Τὴν συνώδευε κάποιος ἄνδρας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΘΕΟΤΟΚΗΣ ΠΕΡΙ ΕΑΥΤΟΥ

Ὁ ἀποθανὼν λόγιος Θεοτόκης ἦτο ὁ αὐστηρότερος κριτικὸς τῶν ἔργων του. Ἡ μεγάλη του μόρφωσις καὶ ὁ κᾶπως ἰδιόρρυθμος χαρακτὴρ του τὸν ἔκαμαν πολὺ δύσκολον εἰς τὰς κρίσεις του καὶ διὰ τὰ ξένα ἔργα καὶ διὰ τὰ ἰδικά του. Ἔτσι, ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ περιοδικὸν «Νουμᾶς» ἕνα μεγάλο διήγημά του, τὸν «Ἀσελγῆ», κι' ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ τὸν συνεχάρη δι' ἐπιστολῆς του, ὁ Θεοτόκης τοῦ ἀπήντησε λακωνικώτατα : «Λυποῦμαι πολύ, φίλε κύριε, ποὺ σᾶς ἤρεσε τὸ διήγημά μου, τὸ ὁποῖο, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε μιὰ ἀποτυχημένη προσπάθεια» !..

Ἂν εἴχαν ἔτσι τὸ «γνῶθι σαυτὸν» ὅλοι μας οἱ λόγιοι, ἡ φιλολογία μας θὰ ἦτο, ἀσφαλῶς, πολὺ διαφορετική.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΔΟΤΑΣ

Πωλοῦνται βιβλία ἀγγελιῶν ἐκ 400 σελίδων ἀντὶ Δραχ. 225 εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Στράγγαλου καὶ Γαλάνη, ὁδὸς Λέκκα 7.